

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

19 maart 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

ADVIES- EN OVERLEGCOMITE VOOR BRUSSEL EN VLAAMS-BRABANT

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de subsidiëring van Brusselse lokale jeugdwerkverenigingen met een hoofdzakelijk Franstalige werking door de Vlaamse Gemeenschapscommissie
Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de weigering van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie tot aanstelling van vervangers van de VGC-vertegenwoordigers in de gemeenschapscentra

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de onwettige Franstalige muziekacademie in Wezembeek-Oppem

Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant

Donderdag 19 maart 1998

VOORZITTER : De heer Herman Suykerbuyk

– *De interpellatie wordt gehouden om 15.10 uur.*

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de subsidiëring van Brusselse lokale jeugdwerkverenigingen met een hoofdzakelijk Franstalige werking door de Vlaamse Gemeenschapscommissie

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de subsidiëring van Brusselse lokale jeugdwerkverenigingen met een hoofdzakelijk Franstalige werking door de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, vooraf wil ik toch even mijn ongenoegen uiten over het feit dat er tussen het indienen van dit interpellatieverzoek en de agendering van mijn interpellatie zelf, een periode van negen maanden is verlopen. Ik beseft dat intussen onder meer de begroting en andere dringende zaken prioriteit hebben gekregen in deze commissie, maar toch lijkt me negen maanden onredelijk lang. Dit holt de doelmatige controle van de volksvertegenwoordiging op het beleid danig uit. In de toekomst moeten we dit te allen prijze vermijden.

Bovendien is het zo dat die lange periode van negen maanden ertoe heeft geleid dat de interpellatie enigszins achterhaald is voor de schorsings- en vernietigingsbevoegdheid van de minister. Het probleem van de wetsovertreding blijft evenwel bestaan.

De voorzitter : Mijnheer Lootens-Stael, mag ik erop wijzen dat de periode waaraan u refereert, niet negen, maar wel zes maanden beslaat ? Dat is ook nog lang, maar dit Advies- en Overlegcomité neemt haar werkzaamheden ernstig, en heeft intussen aardig wat interpellaties afgehandeld. Ik hoop dat u daar begrip voor kunt opbrengen.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Die periode loopt wel over negen maanden, mijnheer de voorzitter. Ik diende dit interpellatieverzoek namelijk al eerder in, maar toen ging het blijkbaar verloren en ik diende het opnieuw in. Daar kunt u natuurlijk niets aan doen, maar intussen zijn er dus al negen maanden voorbij. Vanzelfsprekend weet ik dat bepaalde andere zaken als de begroting en de resolutie over de situatie van de Brusselse Vlamingen, prioriteit moeten krijgen. Dat werkt hoe dan ook mijn probleem niet weg. Ik hoop dat we in de toekomst kunnen voorkomen dat interpellaties op die manier deels achterhaald zijn voor ze op de agenda worden geplaatst.

Tijdens de plenaire vergadering van 28 maart 1997 van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie werd het ontwerp van verordening houdende de erkenning en subsidiëring van lokale jeugdwerkverenigingen goedgekeurd. Deze verordening bepaalt concreet aan welke voorwaarden de lokale jeugdwerkinitiatieven in Brussel moeten voldoen om erkend en gesubsidieerd te worden. De verordening werd vastgesteld op basis van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid, en het besluit van 1 februari 1994 van de Vlaamse regering tot uitvoering van dat decreet.

In dit ontwerp van verordening werd in artikel 5 de bepaling opgenomen dat 'om als jeugdwerkvereniging erkend te worden, de vereniging als Nederlandstalig moet beschouwd worden'. Voor het overige werd geen enkele concrete verplichting inzake

Lootens-Stael

taalgebruik opgelegd aan te subsidiëren initiatieven. Bij de bespreking gaf de heer Anciaux nochtans toe dat de kinderen die men wil aanspreken 'niet altijd Nederlandstaligen zijn', en dat 'de taal van de activiteiten zich richt naar de doelgroep die men wil bereiken'. Aldus bevestigt hij dat een aantal te subsidiëren initiatieven geen Nederlandstalige werking hebben of zullen hebben.

In het verslag van de commissie van de VGC wordt door een medewerker van de administratie overigens toegegeven dat het de bedoeling is initiatieven voor kansarme jeugd te subsidiëren die 'werken vanuit een centrale infrastructuur, lokaal zijn ingebed en vaak Franstalig zijn van werking.' Uit de praktijk weten we overigens dat de werking van een aantal jeugdwerkverenigingen die door de Vlaamse Gemeenschapscommissie erkend zijn en gesubsidieerd worden, hoofdzakelijk Franstalig is. We kunnen bijvoorbeeld verwijzen naar de Vereniging van Marokkaanse Jongeren, maar er zijn nog tal van andere voorbeelden. Deze handelwijze van de Vlaamse Gemeenschapscommissie is in strijd met de bestaande wetgeving.

Artikel 136 van de Grondwet maakt het expliciete onderscheid tussen taalgroepen in de Raad van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en heeft het over verscheidene colleges, waaronder de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Deze laatste is bevoegd voor de Vlaamse gemeenschapsaangelegenheden te Brussel. Artikel 166, paragraaf 3 van de Grondwet bevestigt dat dit orgaan enkel bevoegd is voor zijn gemeenschap. Ook de artikelen 60 en volgende van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen bevestigen dat de gemeenschapscommissies enkel bevoegd zijn voor hun gemeenschap. Bovendien stelt artikel 64, paragraaf 2, dat het de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie is die deze bevoegdheden uitoefent wanneer het gaat om zaken van gemeenschappelijk belang. Artikel 3, paragraaf 1 van het decreet van 9 juni 1993 bepaalt dat de Vlaamse overheid subsidies zal verlenen aan de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor een beleid in verband met het jeugdwerk dat tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap behoort.

Het staat dus vast dat de VGC uitsluitend bevoegd is voor zaken die de Vlaamse Gemeenschap aangaan, dat zij enkel bevoegd is voor subsidies aan jeugdwerk met een duidelijk Vlaams en Nederlandstalig karakter, en dat de Vlaamse overheid enkel dit jeugdwerk wil, kan en mag ondersteunen. Het komt de Vlaamse Gemeenschapscommissie

niet toe geld door te sluizen naar de subsidiëring van lokale initiatieven die, zoals wordt toegegeven, een duidelijk Franstalig karakter hebben. Daarmee begeeft de Vlaamse Gemeenschapscommissie zich op het terrein van de Franse Gemeenschapscommissie, en schendt zij de wet en het decreet.

Indien het inderdaad initiatieven zouden zijn die Franstalig van aard zijn doch een toenemend aantal Nederlandstaligen onder de deelnemers tellen, dan gaat het om een zaak van gemeenschappelijk belang voor de Vlaamse en de Franse gemeenschap, en dient de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie een verordening houdende subsidiëring uit te vaardigen. Ik wens de minister er overigens nogmaals op te wijzen dat het toelaten van het gebruik van andere talen dan het Nederlands door instellingen of verenigingen die rechtstreeks of onrechtstreeks afhangen van de VGC, haaks staat op de bepalingen van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken van 18 juli 1966.

Om deze redenen werd uw voorgangster, mevrouw Van Asbroeck, per aangetekend schrijven van 8 april 1997 verzocht om de beslissing van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie eerst te schorsen, en daarna te vernietigen. De bestreden verordening schendt immers de bevoegdheidsregels van de Grondwet en deze van de bijzondere wet op de Brusselse instellingen.

Het doorsluizen van Vlaams subsidiegeld voor Nederlandstalig jeugdwerk in Brussel naar Franstalig jeugdwerk is bovendien strijdig met het algemeen beleid van de Vlaamse Gemeenschap. Graag had ik van de minister vernomen welk gevolg aan dit verzoek is gegeven en wat uw beleid ten aanzien van de VGC in de toekomst zal inhouden. Dit keer had ik het over de jeugdwerkinitiatieven, maar er zijn nog tal van beleidsdomeinen van de VGC waarbij dezelfde praktijk schering en inslag is.

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Lootens-Stael, ik zou u eigenlijk dankbaar moeten zijn omdat u me regelmatig de kans biedt om naar dit parlement te komen. U dient immers heel wat interpellatieverzoeken in.

De voorzitter : Mevrouw de minister, wilt u daarmee zeggen dat de andere fracties wat dat betreft in gebreke blijven ?

Minister Brigitte Grouwels : Neen, ik leid daaruit af dat de andere fracties vrij tevreden zijn over wat er gebeurt. Mijnheer Lootens-Stael, ik zou wel liever om andere redenen regelmatig naar het parlement komen dan om te antwoorden op interpellaties met deze inhoud, hoewel dat natuurlijk mijn plicht is. Ik zal dan ook mijn best doen om een heel duidelijk antwoord te geven, zodat u zich in de toekomst niet geroepen zult voelen om nog andere interpellatieverzoeken over hetzelfde thema in te dienen.

Mijnheer Lootens-Stael, uw interpellatie heeft betrekking op een verordening van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die op 28 maart 1997 werd goedgekeurd door de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, dus tijdens de ambtsperiode van mijn voorgangster. Ik zal even de formele stand van zaken overlopen. Op 8 april 1997 diende u via uw raadsman, de heer Rob Verreycken, bij mijn voorgangster een verzoek in om deze verordening in eerste orde te schorsen en ze desnoods te vernietigen. Als motivering voor dit verzoek voerde de heer Verreycken aan dat de verordening de bevoegdheidsregels van de Grondwet en die van de bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen schond en bovendien strijdig was met het algemeen beleid van de Vlaamse Gemeenschap. U wenst nu te weten welke gevolgen er werden gegeven aan uw verzoek.

Ik kan u melden dat uw verzoek tot schorsing en vernietiging van de VGC-verordening houdende de erkenning en subsidiëring van lokale jeugdwerkverenigingen door mijn voorgangster voor advies aan de administratie werd overgemaakt aan de administratie. De administratie gaf minister Van Asbroeck reeds op 28 mei 1997 het advies dat het verzoek tot schorsing en vernietiging ontvankelijk was, maar niet gegrond. Dit advies was gebaseerd op een strikte interpretatie van de bestaande wetten en decreetgeving, en op een toetsing aan de algemene beleidsdoelstellingen van de Vlaamse overheid.

Uit het interpellatieverzoek van de heer Lootens-Stael van 25 september 1997 leid ik echter af dat voornoemde vanwege minister Van Asbroeck geen formeel antwoord ontving. Ik neem aan dat dit klopt. In elk geval heeft minister Van Asbroeck de bewuste verordening niet geschorst of vernietigd en is de termijn om dit te doen, met name veertig dagen na ontvangst door de Vlaamse regering van de beslissing van de VGC, nu ruimschoots verstreken, overeenkomstig artikel 6 van het decreet van 5 juli 1989 tot organisatie van het toezicht op de VGC. Ik wens me hier echter niet achter te ver-

schuilen om een antwoord ten gronde op uw vraag tot schorsing en vernietiging van de VGC-beslissing te ontwijken.

Wat betreft uw stelling dat de VGC krachtens de Grondwet en de bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen enkel bevoegd is voor aangelegenheden van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel, wil ik kort het volgende kwijt. Het is natuurlijk zo dat de VGC behoort tot de Vlaamse Gemeenschap en niet bevoegd is voor gewestelijke of bicommunautaire materies of instellingen binnen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Uiteraard is ze al evenmin bevoegd voor materies of instellingen van de Franse Gemeenschap.

Natuurlijk is het ook zo dat in Brussel Vlamingen, Franstaligen en vele anderstaligen met en doorheen elkaar leven. De beide grote gemeenschappen leven niet hermetisch van elkaar afgesloten. En dat is maar goed ook. De Vlamingen willen immers uitdrukkelijk geen gesloten gemeenschap zijn. Integendeel, we staan open voor iedereen die met ons in Brussel het terrein deelt.

Ten gevolge daarvan is het evident dat initiatieven van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie ook anderstaligen ten goede kunnen komen. In onze gemeenschapscentra, theaters, scholen en jeugdwerkverenigingen is iedereen welkom die het nodige respect opbrengt voor de Vlaamse eigenheid en het Nederlandstalige karakter van deze Vlaamse instellingen en verenigingen. En zo hoort het ook.

U zegt dat de door u betwiste VGC-verordening strijdig is met het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid. Dat klopt niet. Artikel 7 paragraaf 1 van het bewuste decreet bepaalt dat de te subsidiëren jeugdwerkverenigingen hun zetel moeten hebben in ofwel het Nederlands taalgebied ofwel het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Op die zetel moeten de gegevens over de werking, de leden, de vorming van de begeleiders en het financieel beheer in het Nederlands aanwezig zijn. Verder bepaalt dit artikel dat lokale jeugdwerkinitiatieven die zijn gevestigd in het Nederlandse taalgebied, slechts in aanmerking komen voor subsidiëring in zoverre zij het Nederlands gebruiken bij hun werking.

Ik wijs u er dus op dat volgens een strikte lezing van dit artikel de voorwaarde van een Nederlandstalige werking niet wordt opgelegd aan de jeugdwerkverenigingen in het tweetalig gebied Brussel.

Grouwels

Niets in de tekst van de door u betwiste VGC-verordening is hiermee in tegenspraak. Artikel 5 van de verordening bepaalt wel dat een jeugdwerkvereniging als Nederlandstalig moet worden beschouwd, om te worden erkend.

U zegt bovendien dat deze VGC-verordening strijdig is met het algemeen belang van de Vlaamse Gemeenschap. Ik ben overtuigd van het tegendeel. De openheid waarover ik het daarnet had en waarvan ook deze verordening een uiting is, is in het belang van de Vlaamse Gemeenschap. Ze getuigt van het dynamisme van de Vlaamse Gemeenschap, en van haar relevantie voor het geheel van de Brusselse samenleving. We moeten een brug slaan naar de anderstaligen in Brussel – waarmee we trouwens samenleven – zodat ze onze gemeenschap ontdekken, er contact mee hebben en onze taal aanleren. Dan heb ik het niet alleen over de Franstaligen, maar over alle anderstaligen. Indien we die openheid niet tonen, dan zullen we ons terugtrekken op ons Vlaams eiland in Brussel.

Ik ben dan ook helemaal niet van plan de door u betwiste VGC-verordening te schorsen of te vernietigen, zelfs indien dit nog mogelijk was – wat overigens helemaal niet meer het geval is.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mevrouw de minister, u zei aan het begin van uw antwoord dat u me dankbaar was. U kunt dat blijven : ik zal hier interpellaties blijven indienen. U zegt dat u liever voor andere zaken naar het parlement zou komen. Ik neem aan dat u hiermee lofbetuigingen bedoelt, maar die krijgt u van de andere fracties dan blijkbaar toch ook niet.

Wat de grond van de zaak betreft, verbaast het me helemaal niet dat u zegt achter die verordening te staan, en dat u de inhoud die eraan wordt gegeven, ondersteunt. Ik blijf met een aantal problemen zitten. U zegt dat de verordening niet strijdig is met het decreet. Als u het decreet strikt leest, zoals u trouwens ook hebt gedaan, zou men tot deze conclusie kunnen komen. Ik blijf er wel bij dat deze verordening strijdig is met de Grondwet. U weerlegt dit niet. Ik citeer nogmaals uit de verslagen van de vergadering van de Vlaamse Gemeenschapscommissie waar de verordening werd besproken. De mensen van de administratie stelden dat 'men initiatieven voor de kansarme jeugd subsidieert die werken vanuit een centrale infra-

structuur, die lokaal zijn ingebed en vaak Franstalig van werking.'

Dit betekent dat ze thuishoren bij de Franse Gemeenschapscommissie en ook daar hun subsidies moeten aanvragen. Als ze hoofdzakelijk Franstalig zijn, maar ook Nederlandstalig, dan horen ze thuis onder de hoede van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en moeten ze daar hun subsidies aanvragen. Organisaties die Franstalig of tweetalig zijn, vallen niet onder de subsidieregels van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Wat mij betreft, is de Grondwet op dit punt duidelijk.

u zegt dat in Brussel verschillende gemeenschappen door elkaar leven. Dat is ook zo. Men kan dit moeilijk betwisten. We zijn geen gesloten gemeenschap, wat men spijtig genoeg niet van de Franstaligen kan zeggen. U zei ook dat al wie het nodige respect betoont voor de Nederlandstalige werking van de organisaties, welkom is. Van respect is niet veel sprake, gezien 'het vaak Franstalig zijn van de werking,' om nogmaals de medewerker van de administratie te citeren. Er is dus geen respect van de Franstaligen voor de Vlamingen. Integendeel, de Vlamingen betonen zoveel respect voor de Franstaligen dat de werking van deze initiatieven uiteindelijk Franstalig wordt. De Grondwet is duidelijk : voor het vragen van subsidies is men dan aan het verkeerde adres. De Vlaamse Gemeenschapscommissie mag dan volgens de Grondwet geen subsidies toekennen.

Wat is nu mijn conclusie ? U keurt goed dat de VGC de wet en de Grondwet overtreedt. U staat daarachter, want we moeten openstaan. Als het om vreemdelingen gaat, schuift men herhaaldelijk de wet terzijde. Dat heb ik in het verleden ook al vastgesteld bij de werking voor de kansarme jeugd. Het gaat niet om Franstaligen, want die hebben hun eigen infrastructuur. De Franstaligen in Ukkel gaan niet op zoek naar Vlaamse initiatieven om ergens terecht te kunnen. Wel maken de talrijke vreemdelingen in Molenbeek, Sint-Gillis en Sint-Joost dankbaar gebruik of misbruik van de Vlaamse initiatieven, 'aangezien op die manier de initiatieven Franstalig van karakter worden.'

Van respect is dus geen sprake. U schuift de wet terzijde en steunt de VGC om dit te blijven doen. U schuift de wet terzijde, zogezegd om bruggen te slaan. De laatste dagen heb ik vijf of zes kranten- en tijdschriftenartikels gelezen waarin ik lees dat er een brug wordt geslagen. Ik vrees dat we met de bruggen uit het Blunderboek te maken hebben : bruggen waar geen weg naartoe loopt. Er worden

Lootens-Stael

zeer dure bruggen geslagen van de Vlaamse Gemeenschap naar de vreemdelingen. De brug die werd geslagen naar de Marokkaanse Federatie van Democratische Organisaties, kostte 1,6 miljoen frank.

Er werd ook een brug geslagen naar de Vlaamse kinderen vanuit Brussel – alsof er in Brussel geen Vlaamse kinderen zijn – door het project Wit op Zwart. Daar hoorde een theatervoorstelling bij, lesmappen, workshops, een reizende tentoonstelling. In de theatervoorstelling 'Wachten op de bus' worden Vlaamse kinderen van buiten Brussel geïndoctrineerd door hen erop te wijzen hoe sympathiek en tof de multiculturele samenleving wel is. Ook deze brug kost zeer veel geld.

Wat voor zin heeft het om bruggen te slaan, als er geen weg naartoe loopt? De Vlaamse Gemeenschap heeft al honderden miljoenen gependeed aan dergelijke bruggen. De weg van integratie is er niet. Het heeft dus geen zin om bruggen te slaan. Ik betreur dit ten eerste, omdat er veel geld, energie en personeel wordt voor ingezet, terwijl de Vlaamse Brusselaar intussen aan zijn lot wordt overgelaten.

De Vlaamse Brusselaar heeft ook noden en heeft nog meer behoefte aan integratie in zijn eigen stad dan de vreemdeling als dusdanig. In bepaalde gemeenten van Brussel moet men niet meer spreken van integratie. In Sint-Joost-ten-Node maken vreemdelingen de meerderheid van de bevolking uit. Wie moet zich aanpassen aan wie? Wie moet zich integreren? De Vlaamse burger heeft meer behoefte aan steun dan wie ook in het Brussels Gewest. Dit wordt vergeten. Men maakt al jarenlang foute politieke keuzes. Gezien uw antwoord heb ik weinig hoop op beterschap voor de toekomst.

De voorzitter : Ik herinner de commissie eraan dat we vorige week een werkbezoek hebben georganiseerd in Brussel. Alle deelnemers hebben toen ervaren dat Brussel meer is dan een tweetalig gebied.

Het lokale jeugdwerk is hoe dan ook een goede zaak. De heer Lootens-Stael schuift het decreet nogal gemakkelijk opzij. Hij verwijst naar de Grondwet. Zolang het decreet er is, moeten we er echter rekening mee houden.

Ik ben niet woonachtig in Brussel, noch in de omgeving. Ik vraag me af of alles wat in meerdere

of mindere mate Franstalig is, gelijk staat met het niet respecteren van het Nederlandstalig karakter door instellingen die niet voor subsidies in aanmerking komen. Ik hoop dat ik dit goed heb begrepen.

U zei dat de 1,6 miljoen frank die normaal voor de Nederlandstalige jeugdverenigingen zijn bestemd, aan organisaties worden gegeven die instaan voor vreemdelingenwerk. Als het juist is dat dit werk niet in het teken staat van integratie, dan kan ik u volgen. Ik vraag me echter af of uw bewering klopt. Ik stel deze informatieve vragen opdat we wat meer inzicht zouden krijgen in deze problemen. Deze interpellatie kan niet enkel inhouden dat u neen zegt en de minister ja.

Ik vraag me af of door die verenigingen 1,6 miljoen frank toe te kennen, inderdaad niet meer wordt voldaan aan de Vlaamse behoefte. Ik neem aan dat verenigingen die zich volledig tot de andere gemeenschap richten, niet in aanmerking zouden mogen komen voor de steun, omdat Nederlandstalige jeugdwerkorganisaties daardoor worden benadeeld. Ik betwijfel echter of uw gegevens juist zijn, want ik kan niet geloven dat de Vlaamse regering dit zonder meer zou toestaan.

U verwees ook naar een inspecteur. Ik zou graag vernemen wat hij precies heeft gezegd, zodat we kunnen afleiden of de subsidies terecht of ten onrechte worden uitgekeerd. Mijnheer Lootens-Stael, ik richt deze vragen natuurlijk niet tot u, want u bent de interpellant en de minister heeft reeds geantwoord. Ik stel ze enkel om beter inzicht te krijgen in het probleem.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, ik zou toch graag antwoorden, want ik heb de indruk dat er wat verwarring is ontstaan. U zegt dat ik het decreet te makkelijk terzijde schuif. Ik doe dit enkel omdat men één zinnetje eruit gebruikt als argument om de huidige aanpak goed te praten. Indien dit zinnetje zo wordt gebruikt, dan beroep ik mij enkel nog op de wet en de Grondwet. Dit betekent niet dat ik het decreet onbelangrijk vind.

U verwijst naar die 1,6 miljoen frank. Dit is niet het bedrag dat aan het jeugdwerk wordt besteed. Ik verontschuldigd me omdat ik niet zomaar kan zeggen hoeveel aan het jeugdwerk wordt besteed, maar het is zeker meer dan dat bedrag. Ik heb wel vermeld dat zowel de Raad van de Afrikaanse Gemeenschap als de Marokkaanse Democratische Organisaties, 1,6 miljoen frank hebben ontvangen om een brug te bouwen naar de Vlaamse Brusse-

Lootens-Stael

laars. Met alle sympathie voor die mensen, verwijs ik naar wat ik eerder heb verteld over die bruggen.

Over ons werkbezoek aan Anderlecht van vorige week zou ik heel wat kunnen vertellen, want ik heb me toen aan heel wat geërgerd. Ik zal een aantal zaken opsommen. Ten eerste herinner ik me dat de projectontwikkelaar van het SIF-project, mevrouw Jacobs, verwees naar de seniorie om te tonen hoe de renovatie van een wijk niet moet gebeuren. Ze vertelde dat het niet opgaat om in die wijk per se een Belgisch bastion te willen inplanten. Haar uitspraak stoort mij enorm. Ik vraag me af wat er dan met de Belgische bejaarden uit deze wijk moet gebeuren. Moeten we ze deporteren omdat ze toevallig een minderheid vormen? Horen die mensen er niet meer thuis en moeten ze er weg?

Ten tweede vertelde mevrouw Jacobs ook dat er dringend politieke rechten moeten worden gegeven aan de bewoners van de wijk. Ik vraag me af of het haar taak is om dergelijke politieke uitspraken te doen. Ze heeft dit gezegd tijdens een rondleiding met parlementsleden, maar misschien doet ze dit vandaag opnieuw tijdens een bezoek van andere mensen.

Ten derde heb ik in het beknopt overzicht van de SIF-projecten in Brussel gelezen dat men zes huizen renoveert om plaats te maken voor zestien woningen voor vreemdelingenfamilies. Daar heb ik vragen bij. Zowel de Vlaamse regering als de VGC starten met zeer dure initiatieven die zeer veel energie en personeel vergen, om Vlamingen naar Brussel te lokken. Er is nood aan deze initiatieven, maar de uitvoering is niet makkelijk omwille van het gebrek aan controle op de gewestmaterie. Dankzij het SIF krijgen we een klein deeltje van die gewestmaterie in handen. Het kan toch niet dat het kleine aantal woningen dat het SIF ter beschikking heeft, aan vreemdelingenfamilies wordt gegeven. Mevrouw de minister, maakt u zich geen illusies: het zullen geen Vlaamse, maar Franstalige vreemdelingenfamilies zijn.

Ik vraag me af waarom deze woningen niet ter beschikking worden gesteld aan kansarme Vlamingen die de stad op alle mogelijke manieren proberen te ontvluchten, maar dit niet kunnen door een gebrek aan financiële middelen. Ze willen weg uit deze vervreemde en verloederde stad, omdat ze zich er niet langer thuis voelen. Wat doen wij? We renoveren zes huizen en maken er zestien woningen van, maar stellen ze ter beschikking van

vreemdelingenfamilies. Het spijt me, maar dit stuit me tegen de borst.

In het overzicht van de SIF-werking heb ik ook gelezen dat in Elsene onder de vleugels van Mission Locale een project wordt gesteund en gefinancierd dat jongeren, of beter vreemdelingen, of nog beter Franstalige vreemdelingen, een opleiding geeft om gevels te renoveren en te schilderen. Franstalige vreemdelingen worden met andere woorden met Vlaamse centen aangeleerd hoe ze hun eigen gevels moeten schilderen. Het spijt me, maar ook dit stuit me tegen de borst. De Brusselse Vlamingen hebben grotere noden. Gezien de beperkte middelen moeten we aan die noden aandacht besteden vooraleer we ons bekommeren over de problemen van de vreemdelingen in de stad.

De voorzitter : Mijnheer Lootens-Stael, ik heb u al gewezen op het belang van ons werkbezoek aan Anderlecht, en u hebt willen aantonen dat dat bezoek niet belangrijk was. Ik ben het daarover niet met u eens, maar deel wel uw mening dat het niet goed is dat leden van de administratie politiek omstreden standpunten verkondigen. Het bezoek op zich was heel leerrijk en heeft aangetoond dat de stad niet tweetalig is. Het spijt me, maar dat heb ik vastgesteld.

De heer Dielens heeft het woord.

De heer Fred Dielens : Mijnheer Lootens-Stael, bij het luisteren naar uw interpellatie vroeg ik me af waar uw kritiek nu precies over gaat. Gaat het vooral om het feit dat men daar Frans spreekt, of gaat het vooral om het feit dat het Marokkanen zijn? Wat is eigenlijk de teneur van uw interpellatie?

Enerzijds voel ik het aan alsof men voornamelijk aanstoot neemt aan het feit dat men in die jeugdverenigingen het Frans hanteert. Anderzijds gebruikt uw partij in Brussel ook het Frans in politieke slogans. Dat lijkt er dus op te wijzen dat uw kritiek vooral slaat op het feit dat het gaat om Marokkanen en andere allochtone bevolkingsgroepen.

Mijnheer de voorzitter, ik wil even ingaan op wat u daarnet hebt gezegd. Ik kan me best indenken dat een subsidieregeling volledig onder controle staat. Men beweert nu dat er gelden van de Vlaamse Gemeenschap ten onrechte naar een of ander doel zijn versluisd. Er moeten toch voldoende controleorganen bestaan die deze transacties hebben gecontroleerd?

Dielens

Ten slotte, om hoeveel verenigingen gaat het concreet? Men kan op een sloganeske manier blijven praten, maar ik zou graag eindelijk eens over de feiten praten.

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer Lootens-Stael, ik verheug me erover dat u eindelijk hebt begrepen dat het decreet helemaal niet terzijde wordt geschoven. (*Opmerking van de heer Dominiek Lootens-Stael*)

Ik heb duidelijk aangegeven dat het decreet niet wordt geschonden. U blijft toch nog beweren dat de wet en de Grondwet wél terzijde worden geschoven. Ook daarmee ben ik het absoluut niet eens.

De vraag is : wat is een Nederlandstalige werking? Moet daar van 's morgens tot 's avonds altijd en door iedereen Nederlands worden gesproken? Doorgaans wordt dit gedefinieerd door het feit dat het personeel van dergelijke instellingen Nederlandstalig is. De documenten en de aanvragen zijn dus in het Nederlands. Dat is ook het geval in de jeugdverenigingen waar u het over hebt.

Ik kan me ook niet van de indruk ontdoen dat de ware reden van uw interpellatie is dat u geen migranten in de Vlaamse Gemeenschap wilt zien. Dat is natuurlijk zeer moeilijk. De Brusselse realiteit is er nu eenmaal : meer dan 30 procent van de bevolking bestaat uit buitenlanders. Een zeer groot deel ervan zijn migranten. Dan spreek ik nog niet over de mensen die genaturaliseerd zijn.

Iemand die in Brussel woont, moet die realiteit durven aanvaarden. Als men dit niet kan, zit men uiteraard in een zeer moeilijke situatie. Mijnheer Lootens-Stael, de redenering van het Vlaams Blok volgend, kan het niet anders dan dat alle buitenlanders in Brussel moeten aansluiten bij de Franse Gemeenschap. Dat is de logische consequentie van uw opvattingen.

Ik ga daar uiteraard niet mee akkoord. De Vlaamse Gemeenschap is een open gemeenschap, die de buitenlanders wil aanmoedigen om er ook deel van uit te maken. Als men verhindert dat er contacten ontstaan met deze mensen, hoe kunnen ze de Vlaamse Gemeenschap dan leren kennen? Hoe kunnen ze dan de taal leren?

Ik kan u verzekeren dat er bij de migrantenpopulatie een grote openheid bestaat ten opzichte van de Vlaamse Gemeenschap. Ik heb het dan niet alleen over het gebruik van onze instellingen, maar ook over het aanleren van de Nederlandse taal.

Ik ben dus van mening dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie gelijk heeft als ze op deze weg wil voortgaan. Hiermee laten we de Vlaamse Brusselaars zeker niet aan hun lot over. Ik vind het eigenlijk onbegrijpelijk dat u dit zo durft voor te stellen. U moet maar eens op een rijtje zetten wat er voor de Brusselse Vlamingen allemaal wordt geïnvesteerd in cultuur, onderwijs, welzijn, enzovoort. Wie beweert dat er niets gebeurt, is duidelijk ziende blind.

Uiteraard is in Brussel voor de Vlaamse Gemeenschap niet alles rozengeur en maneschijn. Ik kan u echter wel verzekeren dat ik altijd reageer op problemen die mij worden meegedeeld. Ik zal altijd alles doen wat in mijn macht ligt om dergelijke situaties recht te zetten. Als Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden schuw ik het debat met de Franstaligen zeker niet. Ik herhaal dus dat het totaal verkeerd is om te zeggen dat de Brusselse Vlamingen aan hun lot worden overgelaten.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer Dielens, ik zal u zeggen waarover het gaat. Het gaat erom dat de wet wordt overtreden. Ik zal nog eens herhalen wat men precies in die commissie heeft gezegd. De heer Anciaux heeft daar gezegd dat de kinderen die men wil aanspreken, niet altijd Nederlandstalig zijn. Ik kan begrijpen dat men ook anderstaligen probeert te overhalen om naar de Vlaamse Gemeenschap te komen.

Belangrijker is echter dat de heer Anciaux ook heeft gezegd dat de taal van de activiteiten zich richt naar de doelgroep die men wil bereiken. Hij bedoelt dus eigenlijk dat de taal van de activiteiten het Frans is. Dit is immers de taal van de doelgroep die men wil bereiken : de groep van de jonge vreemdelingen.

Een medewerker van de administratie zegt dan het volgende : 'De bedoeling is het subsidiëren van initiatieven – werkend met kansarme jeugd – die werken vanuit een centrale infrastructuur, lokaal zijn ingebed en vaak Franstalig zijn van werking.' Dat betekent dus dat daar de Grondwet wordt overtreden. In de Grondwet staat immers dat de VGC bevoegd is voor de Vlaamse Gemeenschap.

Lootens-Stael

Organisaties die Franstalig zijn qua werking, vallen mijns inziens onder de bevoegdheid van de Franse Gemeenschap. Het kan ook om tweetalige organisaties gaan, maar dan vallen ze onder de bevoegdheid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Franstalige organisaties vallen echter zeker niet onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Mijnheer Dielens, het stoort u blijkbaar dat ik me daartegen verzet. U beweert dat de reden hiervoor te vinden is in het feit dat het om vreemdelingen gaat. Ik zal zeker niet ontkennen dat die overweging een rol speelt in mijn beoordeling van deze zaak. De belangrijkste reden voor mijn verzet is echter te vinden in het feit dat het hier gaat om iets wat strijdig is met de wet.

De heer Fred Dielens : Waarom is dat strijdig met de wet ? De Vlaamse Gemeenschap ondersteunt financieel een aantal initiatieven in het buitenland, bijvoorbeeld in Zuid-Afrika en Chili. Sommige Vlaamse volksvertegenwoordigers hebben deze initiatieven trouwens al bezocht. De mensen daar spreken Engels of een andere wereldtaal. Dat doet er toch niet toe ?

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Is Brussel misschien ook al buitenland ?

De heer Fred Dielens : Nee, het is een tweetalig gebied.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Juist daarom is er in de Grondwet in die tweetaligheid voorzien.

De heer Fred Dielens : Het feit dat men binnen de gesubsidieerde vereniging een andere taal spreekt, kan niet ongrondwettelijk zijn.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Van mij mag men daar Frans spreken, maar dan moet men ook worden gesubsidieerd door de Franse Gemeenschap, niet door de Vlaamse. Anders is er een vergissing in het spel. In de Grondwet heeft men twee taalgroepen ingebouwd, en duidelijk gesteld dat de VGC bevoegd is voor haar gemeenschap.

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer Lootens-Stael, ik wil even teruggaan naar de oorsprong van het initiatief van de jeugdwerking waar u zo tegen bent. Dat initiatief is ontstaan door de grote aanwezigheid van Vlaamse ouderen en alleenstaanden

in die wijk. Ze voelden zich vervreemd in hun eigen wijk.

Eerst heeft men een werking voor die senioren uitgebouwd. Men wilde ze uit hun isolement halen. Men stelde echter vast dat ze zich vervreemd voelden omdat er in hun omgeving een andere populatie was komen wonen. Daarom heeft men zich vervolgens tot de jongeren gericht. Zij vormden immers een factor waardoor de ouderen zich niet meer op hun gemak voelden. Men heeft ervoor gezorgd dat ze zich nuttig konden bezighouden met interessante naschoolse activiteiten. De Vlaamse Gemeenschap heeft zich daarover onfermd. Dat is de hele populatie in die wijk ten goede gekomen, ook de Vlaamse bejaarden. Sommige jongeren van buitenlandse oorsprong doen nu zelfs boodschappen voor die ouderen.

Men leeft in zo een stad niet zomaar in hokjes naast elkaar. De essentie is dat men leert samenleven. De Vlaamse Gemeenschap zet zich daar terecht voor in. Bovendien is de oude bevolking ermee gediend. Heel wat jongeren die worden opgevangen, gaan naar Nederlandstalige scholen in het centrum van Brussel. Dat Nederlands wordt nu ook buiten de school versterkt. Mijnheer Lootens-Stael, u moet dergelijke initiatieven met meer openheid en perspectief bekijken.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik citeer enkel de heer Vic Anciaux en een medewerker van de administratie. Volgens hen verloopt de werking vaak in het Frans. Dat is strijdig met de Grondwet. Dat is mijn conclusie van het hele verhaal.

De Grondwet heeft juist in twee gemeenschappen voorzien, een Franse en een Vlaamse. Ze zijn enkel bevoegd voor hun gemeenschap. Dat betekent dat de Vlaamse Gemeenschap Nederlandstalige of Vlaamse initiatieven moet steunen. Franstalige initiatieven moeten door de Franstalige Gemeenschap worden gesubsidieerd, zelfs als ze lovenswaardig zijn, zoals minister Grouwels wil doen geloven. Dat lijkt me vrij eenvoudig, maar blijkbaar wil men dat hier niet begrijpen of aanvaarden.

Mijn kritiek is dat men een loopje neemt met de wet als het om vreemdelingen gaat. Ik heb dat al een tijdje geleden gezegd in verband met de taalwetgeving. Men treedt die vierkant met de voeten. De VGC veegt in haar eigen verordeningen de taalwetgeving onder de mat omdat dat de vreemdelingen ten goede komt. Wanneer het om een FDF-er in een of andere gemeente gaat, stapt men echter naar de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Neem me niet kwalijk, maar voor mij blijft de wet

Lootens-Stael

de wet, ongeacht of het al dan niet om initiatieven voor vreemdelingen gaat. De wet moet worden toegepast.

Mevrouw de minister, volgens u is de realiteit nu eenmaal dat er in Brussel 30 percent vreemdelingen wonen, en dat we daarmee moeten leren leven. Ook ik zie dat daar 30 percent vreemdelingen leven, maar moeten die allemaal aansluiten bij de Franse Gemeenschap? Mogen ze geen aansluiting zoeken bij de Vlaamse Gemeenschap? Er werd gezegd dat de vreemdelingen welkom zijn als ze respect hebben voor de taalwetgeving. Dat respect ontbreekt echter in verschillende organisaties, waar de werking uiteindelijk in het Frans verloopt. Ik vind dat niet uit. De heer Vic Anciaux en een medewerker van de administratie zeggen dat.

De wet moet worden toegepast. Als dat niet werkbaar is, moet men de Grondwet maar wijzigen, zodat de VGC in Brussel haar middelen vrij kan besteden. Een andere mogelijkheid is om zijn voeten aan de Grondwet te vegen. Dat lijkt mij niet de meest gangbare oplossing. Hoewel, de laatste tijd gebeuren er andere dingen. Mevrouw de minister, de realiteit is dat u niet meer met de wet kunt leven. Bijgevolg moet u ze wijzigen. Zolang dat niet is gebeurd, moet de VGC zich aan haar plichten houden. Tot nader orde liggen die bij de Vlaamse Gemeenschap.

De heer Fred Dielens : De heer Lootens-Stael is het belangrijkste woord van vanmiddag vergeten, of wil het niet horen. Hij heeft enkel aandacht voor zijn eigen politieke slogans. Ik heb het over het woord brugfunctie, waarover de minister ook al heeft gesproken. Dat is trouwens de essentie van deze zaak. Mijnheer Lootens-Stael, met uw eigen politieke propaganda probeert u zelf bruggen te bouwen naar die andere gemeenschap.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heren Van Nieuwenhuysen en Lootens-Stael werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Brigitte Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de weigering van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie tot aanstelling van vervangers van de VGC-vertegenwoordigers in de gemeenschapscentra

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot mevrouw Grouwels, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, over de weigering van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie tot aanstelling van vervangers van de VGC-vertegenwoordigers in de gemeenschapscentra.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in elk van de 22 gemeenschapscentra worden na elke gewestraadsverkiezing een vijftal vertegenwoordigers van de VGC benoemd. Overeenkomstig het reglement van de raad van de VGC worden ze evenredig verdeeld onder de verschillende erkende politieke fracties.

Dat gebeurt omwille van een heel eenvoudige reden : de VGC is de inrichtende overheid van deze gemeenschapscentra, waarvan de werking volledig met overheidsgeld wordt gefinancierd. Bovendien zijn ze de beheerders van de infrastructuur die eigendom is van de overheid. Op deze wijze is een democratische controle mogelijk op wat er reilt en zeilt in de gemeenschapscentra, die eigenlijk als VZW's van de overheid moeten worden beschouwd.

De procedure werd reeds meermaals angewend om tijdens de zittingsperiode een of meerdere van deze vertegenwoordigers op voordracht van een politieke fractie te vervangen. Dat is in een aantal gevallen noodzakelijk, bijvoorbeeld bij verhuizing, ziekte of beroepsomstandigheden.

Meer dan een jaar geleden, op 28 februari 1997, heeft het Vlaams Blok een brief naar de administratie van de VGC gestuurd om de vertegenwoordiger van het Vlaams Blok in het gemeenschapscentrum De Markten te laten vervangen door een andere vertegenwoordiger van het Vlaams Blok.

Lootens-Stael

De betrokken persoon was toen ernstig ziek, en kon zijn mandaat niet meer uitoefenen. Jammer genoeg is hij inmiddels overleden.

Meer dan 10 maanden geleden, op 6 mei 1997, verzochten we de administratie onze vertegenwoordigers in de gemeenschapscentra van Molenbeek en Sint-Pieters-Woluwe te vervangen. De betrokken personen konden of kunnen hun functie omwille van praktische of persoonlijke redenen niet meer naar behoren uitoefenen. Zoals het hoort, hebben ze daar hun conclusies uit getrokken.

Meer dan 7 maanden geleden, op 31 juli 1997, schreven we opnieuw een brief naar de administratie om de vertegenwoordigers van het Vlaams Blok in Sint-Joost-ten-Node en in Evere door andere personen te laten vervangen.

Op 13 januari 1998 en 3 februari 1998 werden opnieuw drie vervangingen aangevraagd, namelijk voor Sint-Gillis, Sint-Agatha-Berchem en Schaarbeek. Tot op heden is er van geen enkele vervanging iets in huis gekomen. Over het lange uitblijven van deze vervangingen, stelde ik in de raad van de VGC reeds op 19 juli 1997 een schriftelijke vraag. Die vraag was overigens ingediend als een mondelinge vraag, maar werd als dusdanig niet waardig bevonden. Dat komt door de censuurwoede van de voorzitter van de raad van de VGC ten aanzien van het Vlaams Blok.

Minister Chabert antwoordde op deze vraag dat de administratie met de vervanging voor De Markten had gewacht omdat er ook voor andere partijen vervangingen dienden te worden doorgevoerd. Uiteindelijk stelde de administratie een ontwerp van collegebesluit op voor de vergadering van het college van de VGC van 23 mei 1997. Voor De Vaartkapoen en Kontakt heeft ze dat gedaan voor de vergadering van het college van 26 juni 1997. Ten slotte antwoordde minister Chabert op mijn vraag dat het college over deze vervangingen zou beslissen in de collegevergadering na het reces.

Men kon in juli 1997 nog enige twijfel hebben over de vraag of de reden van het bijzonder lang uitblijven van deze vervangingen moest worden gezocht in een eventuele luiheid, incompetentie of obstructie van de administratie, dan wel in de obstructiepolitiek van het college zelf. Ondertussen hebben we van de administratie echter vernomen dat voor haar ook voor de vervangingen in Evere en Sint-Joost-ten-Node alles in orde is, maar dat het college tijdens zijn vergadering van september 1997

heeft beslist om elke vervanging die door het Vlaams Blok wordt voorgedragen, naar een volgende collegevergadering te verdagen. Zo wordt de zaak op de lange baan geschoven. Ik besluit hieruit dat elke vervanging die het Vlaams Blok betreft, wordt geblokkeerd door het college van de VGC.

Op 3 november 1997 heb ik hierover het bevoegde collegelid, minister Chabert, geïnterpelleerd in de commissie voor Gemeenschapsaangelegenheden van de Raad van de VGC. In zijn antwoord deelde deze me mee dat het college om grotere juridische en functionele duidelijkheid heeft gevraagd met betrekking tot de rol van de vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschapscommissie in de gemeenschapscentra. De minister liet daarbij uitschijnen dat er in afwachting ook voor vertegenwoordigers van andere politieke partijen geen vervangingen werden doorgevoerd. Verder weigerde hij enige uitleg te verschaffen.

Dat minister Chabert de hele tijd leugens heeft verteld over deze zaak, kon zwart op wit worden bewezen op 20 november 1997. Toen kon men immers in het Belgisch Staatsblad lezen dat bij collegebesluit 97/150 van 23 mei 1997 de vertegenwoordiger van de Volksunie namens de inrichtende overheid van het gemeenschapscentrum van Elseine werd vervangen door een andere vertegenwoordiger van de Volksunie, een zekere Camoglu Müseref, waarschijnlijk een overtuigd Vlaams-nationaliste.

De voorzitter : Waarom zou ze geen Vlaams-nationaliste kunnen zijn ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik zei : 'waarschijnlijk'. Ik heb niet gezegd dat ze dit niet is.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : En ik heet Van Vaerenbergh, maar mijn voornaam is Etienne.

De heer Dominiek Lootens-Stael : De vertegenwoordiger van de Volksunie werd vervangen op 23 mei 1997. Dat is bijna drie maanden na de eerste vervangingsaanvraag van het Vlaams Blok. Voor de volledigheid en om alle misverstanden uit te sluiten wil ik erop wijzen dat deze vervanging door de Volksunie werd aangevraagd op 21 april 1997, terwijl het collegebesluit werd opgesteld op 13 mei 1997. Op 23 mei 1997 werd ze goedgekeurd door het college van de VGC. Minister Chabert heeft dit allemaal zelf bevestigd nadat ik hem hierover op 12 december van vorig jaar een actualiteitsvraag in de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie stelde.

Lootens-Stael

Merk daarbij dus op dat de aanvraag van de Volksunie bijna twee maanden na deze van het Vlaams Blok werd ingediend en op een maand tijd werd afgehandeld, terwijl die van het Vlaams Blok na een jaar nog steeds niet is afgehandeld. Hiermee is bewezen dat het college van de VGC, ondanks alle uitvluchten omtrent juridische studies, wel degelijk nog steeds vervangingen doorvoert voor andere partijen. Hier is dan ook duidelijk sprake van ideologische discriminatie en een politiek van twee maten en twee gewichten, wat indruist tegen alle elementaire beginselen van een democratische rechtsstaat. Bovendien blijkt hier dat minister Chabert in de Raad van de VGC heeft gelogen ten aanzien van de voltallige volksvertegenwoordiging. In een normaal democratisch bestel en een zichzelf respecterende raad zou zo een leugenaar onmiddellijk tot ontslag worden gedwongen.

Ook werd bewezen dat het college van de VGC hiermee pertinent weigert elke vervanging van het Vlaams Blok door te voeren, en derhalve de goede werking van de gemeenschapscentra in het gedrang brengt. Een dergelijke obstructiepolitiek van de uitvoerende macht kan in een democratische rechtsstaat niet door de beugel. Het niet doorvoeren van deze vervangingen getuigt niet alleen van een ondemocratische politiek van uitsluiting vanwege de collegeleden, maar ook van een politiek van twee maten en twee gewichten. Het getuigt eveneens van een totaal gebrek aan humaniteit en respect voor de doden.

In één geval is het Vlaams Blok om zuiver humanitaire redenen ongeduldig om een van zijn vertegenwoordigers in een gemeenschapscentrum te vervangen. De echtgenote van de vertegenwoordiger is immers zeer zorgbehoevend en daarom kan hij de werkzaamheden van het gemeenschapscentrum niet meer volgen. Bovendien is het bijzonder onzindelijk een vervanging te weigeren van iemand die is overleden. Zoiets ruikt naar het misbruiken van doden. Deze verantwoordelijkheid berust dan ook volledig op de schouders en het geweten van de collegeleden, voorzover deze althans een geweten hebben. Door te weigeren vervangingen door te voeren, maken de collegeleden van de Vlaamse Gemeenschapscommissie de facto een einde aan de evenredige vertegenwoordiging van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie in de raden van beheer van de gemeenschapscentra, en dus ook aan de democratische controle op wat er in de gemeenschapscentra gebeurt.

Mevrouw de minister, u oefent de voogdij uit over de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Wat hebt u al ondernomen of overweegt u te ondernemen om een einde te maken aan deze ondemocratische obstructiepolitiek van het college van de VGC? Acht u het normaal dat dit college terzake partijpolitieke spelletjes speelt en de democratische controle uitschakelt? Hebt u hierover reeds contact opgenomen met minister Chabert? Hebt u hem aangemaand om deze vervangingen door te voeren? Zo ja, welke resultaten hebt u daarmee geboekt? Zo nee, waarom hebt u hem terzake nog niet gecontacteerd? Overweegt u gebruik te maken van uw voogdij over de VGC om deze zaak definitief te regelen in positieve zin, en zult u desnoods sancties treffen tegen minister Chabert?

De voorzitter : Minister Grouwels heeft het woord.

Minister Brigitte Grouwels : Mijnheer de voorzitter, ik wil me bij de heer Lootens-Stael verontschuldigen voor het feit dat mijn voornaam nogal Frans klinkt. Mijn achternaam wijst dan weer misschien op een afkomst uit Nederlands-Limburg. Eigenlijk ben ik dus ook een vreemdeling. Maar goed, ik zal me verder beperken tot het antwoord op de interpellatie.

De heer Lootens-Stael verklaart dat het Vlaams Blok wordt gediscrimineerd omdat de aanstelling van vervangers voor de vertegenwoordigers van zijn partij in de beheerraden van de Brusselse gemeenschapscentra steeds wordt uitgesteld door het college van de VGC. De vervanging voor andere partijen zou daarentegen wel plaatsvinden. Navraag bij de administratie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie leert me dat dit niet klopt. De laatste maal dat het VGC-college een besluit nam ter vervanging van een vertegenwoordiger van de inrichtende overheid, in casu de VGC, in een beheersorgaan van een gemeenschapscentrum dateert van 23 mei 1997. Toen werd namelijk iemand voorgedragen door de Volksunie voor aanstelling in het beheersorgaan van het gemeenschapscentrum Elzenhof. In tegenstelling tot wat de heer Lootens-Stael beweert, nam het VGC-college sindsdien geen nieuwe aanstellingsbesluiten. Voordrachten vanwege verschillende partijen, dus niet alleen van het Vlaams Blok, bleven sindsdien zonder gevolg. Voor de periode na 22 september 1997 kan ik daar trouwens persoonlijk van getuigen, daar ik de collegevergaderingen bijwoon. Van discriminatie van het Vlaams Blok is dus geen sprake.

Wat de motivering van het college van de VGC betreft, kan ik slechts verwijzen naar wat minister

Grouwels

Chabert, de voorzitter van het college, reeds op 3 november 1997 antwoordde op de interpellatie van de heer Lootens-Stael in de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Het is precies dezelfde interpellatie als ik hier vandaag dien te beantwoorden. Het is de bedoeling van het college om de besturen van de gemeenschapscentra sterker te responsabiliseren. Dat is een doelstelling waarmee ik het, gelet op de belangrijke rol die deze centra moeten spelen in het Vlaamse leven in Brussel, volledig eens kan zijn.

In deze context heeft het college het wenselijk geacht de rol van de vertegenwoordigers van de inrichtende overheid in de beheersorganen van de gemeenschapscentra juridisch en functioneel duidelijker te omschrijven. In de schoot van de VGC is men hier volop mee bezig. In afwachting van een definitieve regeling vond het college het beter om voorlopig geen vervangingen van vertegenwoordigers in de gemeenschapscentra door te voeren. Ik benadruk nogmaals dat niet enkel de vertegenwoordigers van het Vlaams Blok niet worden vervangen, maar ook die van andere partijen.

Ik wijs er de heer Lootens-Stael verder op dat minister Chabert in zijn antwoord van 3 november uitdrukkelijk bevestigt dat het college de continuïteit van het bestuur van de gemeenschapscentra garandeert. Ik heb tot op heden geen enkel signaal ontvangen dat er zich op dat vlak problemen voordoen. Uit het voorgaande moet duidelijk zijn dat ik de houding van het VGC-college helemaal niet beschouw als ondemocratische obstructiepolitiek. Aangezien er zich geen probleem voordoet bij de continuïteit van het bestuur van de gemeenschapscentra, zie ik geen enkele reden om op te treden.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mevrouw de minister, ik ben genoodzaakt om nog eens te herhalen wat ik hier al heb gezegd. Ik heb de indruk dat u niet goed luistert. Op 28 februari 1997, meer dan een jaar geleden, werd een brief geschreven ter vervanging van een persoon in het gemeenschapscentrum De Markten. Hij was ziek en is uiteindelijk blind geworden. Dat maakte het hem onmogelijk om de vergaderingen nog behoorlijk bij te wonen. Hij heeft toen gevraagd of iemand hem kon vervangen. Dat lijkt me overigens een normale manier van werken. De persoon in kwestie is intussen overleden, en nog slaagt het college er niet in hem te vervangen. Voor de Volksunie kan dat ech-

ter wel. In april 1997 vroeg die partij een vervanging van een persoon in Elsene en een maand later was dat al voor elkaar. Dat is een zeer rare manier van werken.

Alles wat over die juridische studie is gezegd, is onzin en u weet het. Dat komt allemaal na deze feiten. Als men juridische studies wil, waarom dan niet voor de vervanging van de Volksunie in Elsene ?

Minister Brigitte Grouwels : U confronteert me met data die ik niet ken. Ik kan wel duidelijk stellen dat er vanaf 23 mei 1997 voor geen enkele partij een vervanging is geweest. U kunt dus niet beweren dat het Vlaams Blok wordt gevisieerd. Het is de bedoeling om de vertegenwoordiging op een andere leest te schoeien, zodat de werking van de gemeenschapscentra verbetert. De procedure om een nieuw voorstel te formuleren loopt erg traag. Dat ben ik met u eens en wil ik wel aankaarten. Maar als voogd heb ik geen enkele reden om tussenbeide te komen, omdat mij op geen enkele manier is signaleerd dat een van de gemeenschapscentra niet meer kan functioneren.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Op 28 februari 1997 wordt die aanvraag ingediend. Ze wordt behandeld door de administratie, maar niet door het college. Op 6 mei 1997 versturen we opnieuw een brief om onze vertegenwoordigers in de gemeenschapscentra van Molenbeek en Woluwe te vervangen.

De voorzitter : Dat hebt u al gezegd.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik heb de indruk dat men het niet begrijpt. Minister Grouwels zegt dat ze niet van die data op de hoogte was, maar ze stonden wel in het interpellatieverzoek.

De voorzitter : Ik heb begrepen dat er na 23 mei 1997 geen nieuwe aanstellingen zijn gekomen. Dat geldt voor alle partijen. Voordien is er misschien een regeling getroffen waarbij uw partij werd miskend. Ik heb de minister horen zeggen dat ze over de situatie van vóór 23 mei 1997 geen kennis heeft en dat ze dat zou onderzoeken. Dat is toch een duidelijk antwoord.

Minister Brigitte Grouwels : U hebt nieuwe gegevens aangebracht.

De heer Dominiek Lootens-Stael : De data stonden in het interpellatieverzoek.

Lootens-Stael

Ik wil terzijde de schandelijke onbeleefdheid van het college aanhalen. Als men het een brief schrijft, reageert het daar niet eens op. Het zou toch de beleefdheid kunnen opbrengen om de betrokkenen via een brief mee te delen dat het juridisch onderzoek zal verrichten naar de situatie van de vertegenwoordiger. Zelfs dat doet het niet.

Mijn conclusie blijft toch dat de aanvragen die het Vlaams Blok in februari en mei heeft ingediend, niet zijn behandeld en die van de Volksunie van 23 mei 1997 wel. Dat zijn de feiten die in het Belgisch Staatsblad staan. Tot nader orde wordt dat blad niet door het Vlaams Blok gedrukt en geloof ik dat het om objectieve informatie gaat.

De voorzitter : Kan met het akkoord van de minister de situatie van vóór 23 mei 1997 worden onderzocht ?

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijn vraag is inderdaad of dat kan worden onderzocht en rechtgezet. Het ruikt naar het misbruik van een situatie om het Vlaams Blok te elimineren in de gemeenschapscentra. U zegt dat u geen signalen hebt gekregen dat ze niet meer behoorlijk zouden functioneren. Dat vind ik belachelijk. U weet zeer goed dat men in die gemeenschapscentra niets liever zou hebben dan dat de pottenkijkers van het Vlaams Blok allemaal wegbleven.

Minister Brigitte Grouwels : Misschien vindt men dat wel van alle partijen. Ik heb ook geen klachten gekregen over het feit dat er geen vertegenwoordigers van andere partijen meer zetelen.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik weet niet of er vervangingen door ander partijen zijn aangevraagd, behalve dan door de Volksunie. Ik vraag dus een rechtzetting van wat vóór 23 mei 1997 is gebeurd, zodat de overledene kan worden vervangen. Men moet ook maar eens eind maken aan al die juridische nonsens en de nodige vervangingen doorvoeren : ook die van na 23 mei 1997. Ik reken erop dat u er bij minister Chabert op aandringt daar werk van te maken.

De voorzitter : Ik denk dat ook mijn suggestie duidelijk is. De situatie van voor 23 mei 1997 moet zeker worden onderzocht. Ik neem aan, mevrouw de minister, dat we daar zo snel mogelijk uitsluitel over zullen krijgen.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de onwettige Franstalige muziekkadademie in Wezembeek-Oppem

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over de onwettige Franstalige muziekkadademie in Wezembeek-Oppem.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijn interpellatie ging oorspronkelijk verder dan alleen het dossier van de Franstalige muziekschool. Daarom had ik ze aanvankelijk gericht aan minister-president Van den Brande, maar het was wel degelijk de aanleiding voor deze interpellatie.

Ondanks de jongste gebeurtenissen in verband met de faciliteiten in Vlaams-Brabant, blijf ik toch wantrouwig tegenover het beleid van de Vlaamse regering. Sedert de berichten van vorige week, ben ik helemaal niet meer zo zeker van de vastberadenheid van de Vlaamse regering om de richtlijnen over het niet-repetitief karakter van de faciliteiten effectief uit te voeren.

Ik wacht ook af of de minister zijn belofte inzake het dossier van de pedagogische inspectie in de Franstalige faciliteitscholen zal waarmaken. De minister zou deze inspectie zelf organiseren indien geen gesprek tot stand zou komen met de Franse Gemeenschap.

Ik vind de nieuwe aanpak van de Vlaamse regering toch een beetje eigenaardig. Pas na 35 jaar faciliteitenregeling ontdekt de regering dat de faciliteiten een niet-repetitief karakter hebben, of pas dan wil ze dat niet-repetitief karakter doen toepassen. Nochtans hebben dezelfde regeringspartijen een tiental jaar geleden bijgedragen tot de betonning van deze faciliteiten.

Ik vraag me af wat er schuilgaat achter deze plotse ommekeer. Tot voor kort overheerste de indruk dat de Vlaamse regering wel wat lippendienst

Van Nieuwenhuysen

bewees aan de zaak van de Vlaams-Brabantse gordel, maar in de praktijk bleek dat ze weinig doeltreffende initiatieven ondernam om aan deze toestand te verhelpen. De diverse Vlaamse ministers getuigden niet van een vastberaden beleid in Vlaams-Brabant. Ik heb niet de bedoeling de kritiek van het Vlaams Blok op het Actieplan Vlaams-Brabant opnieuw uit de doeken te doen of om een evaluatie te maken over de uitvoering daarvan.

Uit een tussentijdse peiling die ik heb uitgevoerd aan de hand van een dertigtal schriftelijke vragen, heb ik echter twee besluiten getrokken. Ten eerste kenden heel wat punten uit het plan zelfs nog geen begin van uitvoering. Ten tweede zou dit, zelfs als de maatregelen worden uitgevoerd, nog weinig aarde aan de dijk hebben gebracht, tenzij de Vlaamse regering een kordate aanpak zou garanderen. Ik heb echter de grootste vraagtekens bij de vastberadenheid van de regering in haar geheel, maar ook bij de wil van een aantal individuele ministers om effectief werk te maken van het vrijwaren van het Vlaams karakter van de gordel en om het Actieplan Vlaams-Brabant en Voeren uit te voeren.

Ik heb daar verschillende redenen voor. Ik heb het dan onder meer over het antwoord dat ik een aantal maanden geleden van de minister ontving op een schriftelijke vraag. In de nota over Vlaams-Brabant en Voeren, die op 9 november 1994 werd goedgekeurd door de Vlaamse regering en die de basis vormt van het Actieplan, lees ik – en ik citeer : 'In Wezembeek-Oppem is er inderdaad een filiaal van de gemeentelijke muziekacademie van Sint-Pieters-Woluwe. Dit filiaal is volledig eentalig Nederlands en volledig gescheiden van een Franstalige academie in de gemeente. Deze laatste Franstalige academie is echter onwettelijk'.

Op 4 november 1997 vroeg ik via een schriftelijke vraag wat u tegen die onwettige toestand had ondernomen. Ondertussen had ik immers vernomen dat de aanvankelijke berichten over de sluiting van die Franstalige afdeling waren ingetrokken. Onder Franstalige druk zou de academie toch open blijven. Uw antwoord verbaasde me. In 1994 maakte u al deel uit van dit kabinet en had u dezelfde bevoegdheid had, namelijk onderwijs, en u was er wel degelijk bij toen de nota over Vlaams-Brabant in 1994 tot stand kwam.

Toch antwoordt u mij drie jaar nadien : 'Sedert kort is mij het bestaan onder de aandacht gebracht van een Franstalig filiaal van de muziekacademie

van Sint-Pieters-Woluwe. Deze onwettige toestand blijkt nu al 25 jaar te bestaan. Ik laat voor het ogenblik onderzoeken hoe deze toestand ontstaan is en welke acties aangewezen zijn'.

U moet toegeven, mijnheer de minister, dat dit een zeer verbijsterend antwoord is. Ik vraag me af hoe het mogelijk is dat een onwettige toestand die 25 jaar bestaat, pas nu door de minister wordt ontdekt. Wordt zoiets niet gerapporteerd door de arrondissementscommissaris ? Het verbaast me vooral dat de minister vice-president niet weet wat in een regeringsnota staat over Vlaams-Brabant, terwijl deze regering beweert dat ze begaan is met de Vlaams-Brabantse gordel en bovendien belooft strikt toe te zien op een restrictieve toepassing van de faciliteiten.

Dit roept natuurlijk een aantal vragen op over de ernst waarmee dergelijke plannen worden opgemaakt en over de oprechtheid waarmee men deze actieplannen wil uitvoeren. Ik vraag me af of die wel degelijk door de volledige Vlaamse regering worden gedragen. In welke mate worden de individuele regeringsleden effectief betrokken bij de totstandkoming van zo een plan ? In welke mate verbinden ze zich tot de uitvoering van de maatregelen die daarin zijn vervat ? Worden er regelmatig evaluaties gehouden ? Wordt er een stand van zaken opgemaakt ? Ik heb daar mijn twijfels bij. Ik dacht dat de minister-president een dergelijke problematiek coördineerde en erop moest toezien dat elk afzonderlijk lid van zijn regering die opdrachten uit het Actieplan effectief uitvoert.

Ik maak me daar zorgen over, niet alleen omwille van die Franstalige academie in Wezembeek-Oppem, maar omdat er tal van voorbeelden zijn die getuigen van de onverschilligheid van sommige regeringsleden als het om de Vlaams-Brabantse problematiek gaat.

Ik geef toe dat het in heel wat gevallen om details gaat. Er zijn de Franstalige haltebenamingen van de MIVB buiten de Brusselse agglomeratie, en dus in Vlaanderen. Er is de taalkennis van het personeel van de Waalse openbare vervoersmaatschappijen en de MIVB op trajecten en haltes buiten het Waals of Brussels Gewest. De betrokken ministers wimpelen taalklachten van zich af door te verwijzen naar de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

Soms gaat het ook om federale maatregelen waarvan de wettelijkheid niet vaststaat. Ik denk aan de overplaatsing van de administraties van het kadaster en de BTW van Wemmel naar Brussel. Er is de blijvende niet-naleving van het bibliotheekdecreet,

Van Nieuwenhuysen

waar minister Martens weinig aan wil doen. Er zijn allerlei overtredingen van de taalwet bij persoonsadvertenties van de faciliteitengemeenten en in diverse publicaties van de gemeentebesturen van de faciliteitengemeenten.

Onlangs werden eigendommen van de Vlaamse overheid, gelegen in de Vlabinvestgemeenten, via advertenties in het Franstalig en Vlaamsonvriendelijk blad Vlan te koop aangeboden. Het lijkt wel alsof er eigendommen teveel zijn, alsof het niet nodig is om eerst bij de Vlaamse bevolking en Vlabinvest na te gaan of hier geen interesse voor bestaat. Pas een jaar na het opstellen van het Actieplan voor Vlaams-Brabant werd een coördinator aangesteld. Blijkbaar heeft men lang moeten zoeken.

Ik kan zo nog even doorgaan. Het zijn details, maar in deze aangelegenheden zijn details belangrijk. Ze illustreren de onverschilligheid van de Vlaamse overheid, wat de arrogantie van de Franstaligen in het betrokken gebied alleen maar vergroot.

Ik vraag me ook af hoe de minister-president of de vice minister-president zal reageren op de onverschilligheid van verschillende ministers van de Vlaamse regering en van verschillende overheidsdiensten. Onder meer bij De Lijn en OVAM werd in het verleden weinig rekening gehouden met de Vlaams-Brabantse problematiek.

U hebt gezegd dat u de situatie van de Franstalige muziekschool in Wezenbeek-Oppem zou onderzoeken. Ik neem aan dat dit onderzoek intussen al is afgerond. Ik vraag me af welke concrete stappen we van de Vlaamse regering mogen verwachten na 25 jaar onwettigheid.

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van den Bossche : Wat Wezembeek-Oppem betreft, is de situatie als volgt. Rond de jaren zeventig is onder de toen nog Belgische wetgeving inzake onderwijs een dubbel initiatief genomen in Sint-Pieters-Woluwe, namelijk de oprichting van een Nederlandstalige en van een Franstalige muziekacademie. Die academies zijn sinds de overdracht van de onderwijsbevoegdheden aan de gemeenschappen onderhevig aan de respectievelijke wetgevingen naargelang de territoriaal of qua Brusselse aanhoorigheid bevoegde gemeenschap.

Conform de toenmalige wetgeving hebben die allebei filialen opgericht. Er bestaat dus wel degelijk een Franstalig en een Nederlandstalig filiaal in Wezembeek-Oppem. Tussen de administraties van de Vlaamse en Franse Gemeenschap werden al een aantal gesprekken gevoerd en op een bepaald ogenblik, meer bepaald op 4 juni 1997, heeft de Franstalige administratie vrij consequent een brief gericht aan het collège du bourgmestre et échevins de la commune de Woluwe-Saint-Pierre. Daarin wordt duidelijk gesteld, ik citeer : 'Conformément à l'article 7, paragraphe 3, de la loi du 2 août 1963 sur l'emploi de langues en matières administratives, la langue de l'enseignement est le néerlandais dans les communes visées au paragraphe 1 du même article et Wezembeek-Oppem en fait partie. Le même article 7 fait une exception pour l'enseignement gardien et primaire.'

Voordien toont de brief aan dat het secundair onderwijs betreft en derhalve onder die regelgeving valt. Ik citeer verder : 'En conséquence la section de Wezembeek-Oppem ne sera plus subventionnée à partir du 1 septembre 1997. Je vous invite à prendre les mesures nécessaires afin de garantir les subventions de traitement des membres du personnel, donné à titre définitif.' En zo gaat de brief verder. Tot zover dus de brief van 4 juni 1997 die mij deed vermoeden dat de zaak in der minne kon worden geregeld.

Dan was er de brief van 25 juli 1997, ondertekend door Directeur-Général adjoint Schmidt die ook de vorige brief ondertekend had. Ik citeer daaruit : 'J'ai l'honneur de vous faire savoir que, sur décision de Monsieur le Ministre Jean-Claude Van Cauwenberghe, l'administration rapporte la mesure de suppression de subvention concernant votre implantation située à Wezembeek-Oppem. En conséquence le subventionnement sera maintenu à partir du 1 septembre 1997. Veuillez agréer, ...', gevolgd door de klassieke beleefdheidsformule. Dit betekent dus dat de poging om één en ander in der minne te regelen, niet is gelukt.

De juridische analyse die de betreffende ambtenaar in de eerste brief maakt, is de juiste. De Franstalige afdeling wordt dus wel degelijk door de Franse Gemeenschap betaald, iets wat in Wezembeek-Oppem, gezien de territorialiteit, eigenlijk niet kan. Dat is trouwens wat hij zelf in zijn brief stelt en ik kan hem daarin volledig bijtreden.

Het staat een gemeente natuurlijk vrij deeltijds kunstonderwijs in te richten of niet. Met andere woorden : een gemeente kan op elk moment

Van den Bossche

autonoom beslissen om daarmee te stoppen. Ik kom zo dadelijk op deze parenthesis terug.

Wat kan ik nog doen als men binnen de Franse Gemeenschap blijkbaar niet tot een akkoord kan komen? De administratie ging wel akkoord met mijn interpretatie van de wetgeving, maar de verantwoordelijke minister blijkbaar niet. Die minister vraagt dus via de tweede brief een andere handelwijze toe te passen, maar zonder stavende juridische redenering. In rechte wordt aan de eerste brief niets nieuws toegevoegd. De tweede brief deelt enkel een beslissing mee.

In deze omstandigheden rest er mij niets anders dan deze materie in alle rust bij de Vlaamse regering aanhangig te maken en te vragen de nodige maatregelen te treffen ten aanzien van het Arbitragehof. Ik moet hier evenwel onmiddellijk aan toevoegen dat niemand Sint-Pieters-Woluwe kan verplichten om een Nederlandstalige muziekacademie op te richten. Trouwens, als de moederafdeling sneuvelt, dan sneuvelen natuurlijk ook de filialen.

Ik ben op dat moment ook niet geneigd om uitzonderingen te maken voor bepaalde gemeenten. Het is misschien een beetje oneerbiedig nu al te zeggen wat het grondwettelijk hof zal schrijven, maar ik heb een heel sterk vermoeden dat het Arbitragehof ons gelijk zal geven. Daar hoeven we niet veel doekjes om te winden. Het is dus perfect mogelijk dat Sint-Pieters-Woluwe dan ook stopt met de Nederlandstalige afdeling van het muziekonderwijs of geen filialen meer wenst te erkennen waardoor Wezembeek-Oppem dus zonder Nederlandstalige muziekacademie valt. Dat is natuurlijk het gevolg van het systeem. Dit probleem zal eerstdaags op de agenda van de Vlaamse regering worden gezet. We zullen de nodige stappen zetten om deze zaak in te leiden bij het Arbitragehof. We zullen daarbij gebruikmaken van de twee brieven waaruit ik heb geciteerd.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Voor de tweede keer deze week geeft de minister mij een antwoord dat me voldoening schenkt. Ik kan misschien best nog een interpellatie indienen.

Ik heb wel nog één vraag. Hoe zit het met het Actieplan voor Vlaams-Brabant? Hoe komt dit plan binnen de Vlaamse regering tot stand? Drie jaar nadat in een nota van de Vlaamse regering

zwart op wit werd gesproken over die Franstalige afdeling, zegt u nu dat u niet op de hoogte was.

Minister Luc Van den Bossche : Dat heb ik niet gezegd. Het woord 'kort' was misschien wat misplaatst. Die eerste poging verliep langs de gewone administratieve weg. De verschillende administraties waren daar in feite in geslaagd. Daarvan getuigt deze brief, die ook daadwerkelijk werd verzonden. Maar blijkbaar was dit dan toch een nutteloze poging.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Maar hoe zit het in het algemeen met dat Actieplan voor Vlaams-Brabant? Evalueert de regering dit plan regelmatig? Worden er concrete afspraken gemaakt tussen de diverse ministers? Hoe gaat dat precies in zijn werk?

Minister Luc Van den Bossche : De regering houdt er geen gewoonte op na om de zoveel tijd specifieke evaluaties uit te voeren. Deze nota werd goedgekeurd na vergaderingen tussen de kabinetten. De meeste hoofdstukken zijn trouwens integraal terug te brengen tot de bevoegde minister. Elke minister moet nu deze nota uitvoeren, rekening houdend met zijn of haar prioriteiten.

Als een opdracht niet strikt of wat trager wordt uitgevoerd, heeft dit vaak te maken met de prioriteiten van de minister. Ik verwijs naar het onderwijs. De voorbije jaren werd veel energie besteed aan de herinrichting van het universitair onderwijs, die nu met de rapporten-Dillemans in een nieuwe fase is beland. Volgende week kan ik de eerste 25 conclusies van de VLIR publiek maken. Daarna zal het tweede deel van het rapport volgen. Er zijn ook veel uren gekropen in de hervorming van het HOBu, evenals in de hervormingen van het basisen secundair onderwijs. Dat alles brengt met zich mee dat kleinere projecten wat trager verlopen.

Ik spreek niet voor de andere ministers. Misschien hebben sommigen onder hen deze punten bij voorrang uitgevoerd. Een evaluatie van de inspanningen en een vergelijking met 1994 maken in ieder geval duidelijk dat al heel wat zaken werden afgewerkt. Het is natuurlijk niet altijd zo eenvoudig. Ik verwijs naar de discussie over de Brussel-normen en de zorgbreedte-uren (OVB). Deze discussie sleept al twee jaar aan. Mijn aanbod van twee jaar geleden heeft nu aan Brusselse zijde genade gevonden. Misschien kunnen we wel binnen een maand tot een akkoord komen. Sommige dingen nemen heel wat tijd in beslag. Ondertussen is er echter al heel wat gebeurd.

Van den Bossche

Natuurlijk kunnen we een lijstje opstellen van dingen die zijn blijven liggen of die wat trager werden gerealiseerd. Als men het geheel bekijkt, zal men een vrij consequente houding kunnen vaststellen. Men is niet direct belligerent opgetreden, dat geef ik toe. Men heeft eerst geprobeerd de geschillen vredelievend op te lossen. Momenteel zijn we zover dat we een formele discussie kunnen voeren. Men moet af en toe misschien wat meer druk uitoefenen om tot een volgende stap te kunnen overgaan. Dat gebeurt misschien te weinig. Door onoplettendheid moeten we tijd en misschien zelfs kwaliteit inleveren.

De voorzitter : Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Mijnheer de minister, ik heb een bijkomende vraag over het decreet op het secundair onderwijs, dat in voorbereiding is. Zult u daarin een apart hoofdstuk aan de Brusselse secundaire scholen wijden of moeten we wachten op een apart decreet voor die scholen ?

Minister Luc Van den Bossche : De Brusselse scholen horen net zo goed bij het secundair onderwijs als alle andere. Dat betekent niet dat alle Brusselse verzuchtingen zullen worden ingevuld. Onmiddellijk na de regeringsbeslissing van vorige maand is hieromtrent een tekst vrijgegeven. Die zegt dat in Brussel aan de verschillende netten één scholengemeenschap wordt toegekend. Er zal dus ook een beslissing moeten vallen over de Brusselnormen en over de manier waarop die wordt aangewend.

Normaal gezien zullen de uren die door de Brusselnormen worden gegenereerd, aan de scholengemeenschap als geheel toekomen en niet aan elke school afzonderlijk. Sommigen pleiten voor een clause met een soort bevrozing van een aantal uren die nu aan de Brusselse scholen worden gegeven. Die staat echter niet in de tekst. Ik zie niet in hoe we dat zouden kunnen rechtvaardigen tegenover de rest van Vlaanderen. Daar moeten alle scholen inspanningen leveren.

Ik blijf betreuren dat de verschillende netten in Brussel niet eens met elkaar praten. In Brussel zit men letterlijk te wachten op een slachtoffer bij het andere net. Bij elk lijk verheugen de overlevenden zich. Zowel de heer De Wolf als ikzelf hebben de netten in Brussel al toegesproken. Zijn preek was als kanunnik natuurlijk beter dan de mijne, maar geen van beide had effect.

De voorzitter : Mevrouw Verwimp heeft het woord.

Mevrouw Cecile Verwimp-Sillis : Worden de Vlaamse scholen in de Rand afzonderlijk vermeld in het decreet op het secundair onderwijs ?

Minister Luc Van den Bossche : Neen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 17 uur.*
